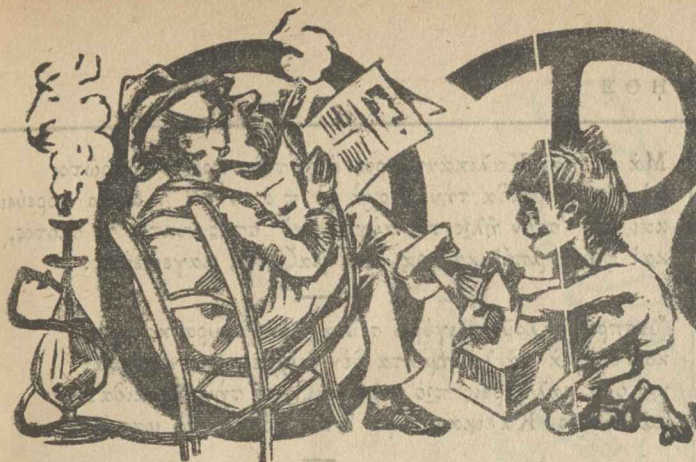

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ὁ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐπτὰ μηνὸς Γεννάριον,
πᾶν οἱ Καλικαντζάροι.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ἑνενῆντα τρία.
σφύριγμα, πηλᾶλαις, κόσμος, φασαρία.

Τί Φῶτα καὶ βαπτῆσια !... ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια.

Τὰ Φῶτα τὰ καλὰ κι' ὁ φωτισμός
κι' ὁ μέγας τοῦ Σωτήρα βαπτισμός.
Βαπτίζουν τὸν κυρίαρχον ἡμῶν
μέσα 'στὸν Χ ρ υ σ ο ρ ρ ὶ α ν ποταμόν.

Κι' ἐγδύθη ὁ Σωτήρας καὶ τσιτσιδι
εἶπε 'στὸν Περικλέτο τὸν κασιδῆ
«ἔλα, βρε Πρόδρομέ μου, βάπτισέ με
καὶ νέον Περικλῆν ὠνόμασέ με.»

Κι' ὁ Περικλέτος ὅλος ἐτουρτούριζε
καὶ τρέμων 'στὸν Τρικούπην ἐμουρμούριζε :
«καὶ πῶς τολμῶ ν' ἀπλώσω κἂν τὴν χεῖρα μου
ἐπάνω 'στὸν Μπουρλότο τὸν Σωτήρα μου ;

»Καὶ πῶς τολμῶ νὰ λθῶ εἰς ἐπαφὴν
μὲ ταύτην τὴν φαλάκραν τὴν σοφὴν ;
καὶ πῶς τολμῶ σὲ σένα ν' ἀκουμπήσω
καὶ μέγαν Περικλῆ νὰ σὲ βαπτίσω

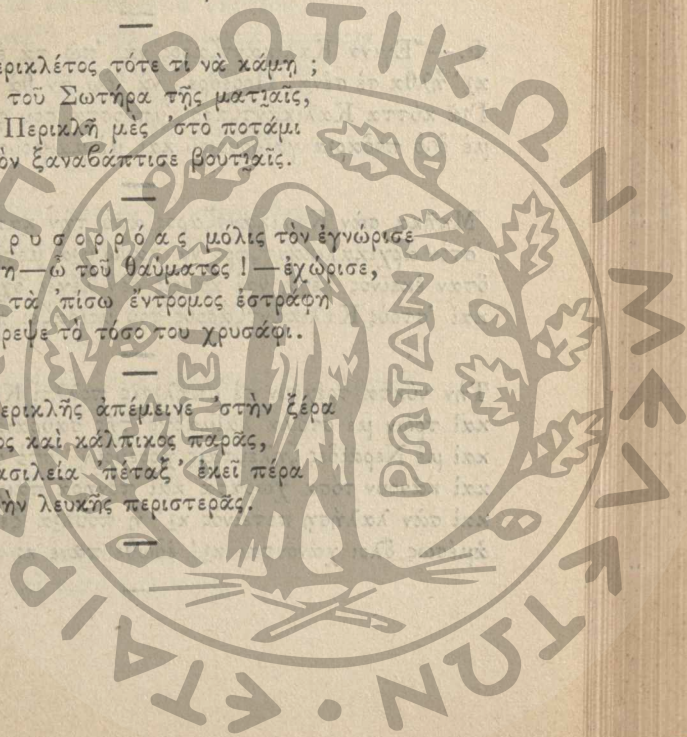
τοῦ τρέχοντος αἰῶνος τοῦ χρυσοῦ,
ἀφοῦ κι' ἐγὼ ἐβλάστησα ἐκ σοῦ ; »

Ἄλλ' ὁ Σωτὴρ καὶ πάλιν τοῦ φωνάζει
νὰ τὸν βαπτίσῃ σώνει καὶ καλὰ,
κι' ὁ ποταμὸς ἀφρίζει καὶ παφλάζει
καὶ κύματα σηκώνονται 'ψηλά.

Κι' ὁ Περικλέτος τότε τι νὰ κάμῃ ;
φοβάται τοῦ Σωτήρα τῆς ματιαῖς,
καὶ νέον Περικλῆ μες 'στὸ ποτάμι
μὲ δῶ τὸν ξαναβάπτισε βουτιαῖς.

Κι' ὁ Χ ρ υ σ ο ρ ρ ὶ α ν μὲν τὸν ἐγνώρισε
'στὴ μέση — ὦ τοῦ θαύματος ! — ἐχώρισε,
καὶ πρὸς τὰ 'πίσω ἐντρομος ἐστράφη
κι' ἐστείρειψε τὸ τόσο του χρυσάφι.

Κι' ὁ Περικλῆς ἀπέμεινε 'στὴν ξέρα
ἀπένταρος καὶ κάλπικος πάρας,
κι' ἡ Βασιλεῖα 'πέταξ' ἐκεῖ πέρα
ὕπο μορφήν λευκῆς περιστερᾶς.

Ὁ Περικλῆς τὴν βλέπει καὶ γελάει
καὶ ἠκούσθη μιὰ φωνὴ ἀπὸ ἡψηλά:
«Οὗτος ἐστὶν ὁ μόνος προσφιλὴς
καὶ μόσχος καὶ κανέλα τῆς Αὐλῆς.

—Οὗτος ἐστὶ, ποῦ τζόγια μας θὰ μείνῃ,
ποῦ κάνει τὸ κεφάλι ὄλων οὐρῶ,
καὶ οἱ Πρόδρομοι τῆς δόξης του ἐκείνοι,
ποῦ Περικλῆ τὸν βάπτισαν καινούριον,
θὰ τρῶνε μέλι ἄγριον καὶ ἀκρίδες
καὶ νέαις καὶ παλαιαῖς ἐφημερίδες.

—Οὗτος ἐστὶ τοῦ Θρόνου μας τὸ θρέμμα,
ποῦ ὠρεάς ἐχόρτασε τὸ Στέμμα,
καὶ τώρα μᾶς ὑπόσχεται καινούρια
γὰ τᾶλλογα τοῦ Στέμματος ἀχούρια.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα εἶπεν ἡ φωνὴ
χάριν τοῦ προσφιλοῦς τῆς Μπουρλοτιέρη,
καὶ ὁ Περικλῆτος τρέμων προσκυνεῖ
τὸ κάταστρο τοῦ Θρόνου περιστέρι,
καὶ ἐκεῖνον τὸν κουτσούλισε ὅτῃ μύτῃ
καὶ μὲ τὴν κουτσουλιά ἐπῆγε σπῆτι.

Καὶ ἐπλύθηκε καλὰ καὶ ἐσαπουνίσθη
καὶ ἤπιε καὶ ἔβαν καφὸε σὰν θεριακλῆς,
καὶ εἶπε πῶς ὁ Σωτὴρ ἔναθαπτίσθη
ἀπὸ τὸν Περικλῆτο Περικλῆς.

Καὶ ἐτρέξε μπουλούκια νηστικά
καὶ ὄλοι τῶν τοῦ ζητοῦν βαπτιστικά,
καὶ αὐτὸς γὰρ τὰ καινούρια τὰ βαπτίσματα
φάσκελα τοὺς ἐμοίρασε περισίτα.

Φαδουλῆς ὁ πηδνηκτὸς Καλικάντζαρος φρικτὸς.

(Ἐνῷ μονάχος ὁ Σωτὴρ ἀνοίγει στόμα γλάρου
ὁ Φαδουλῆς ὑπὸ μορφὴν πηδᾶ Καλικάντζαρου.)

Φ.—Ἐγὼ Καλικάντζαρος νὰ πῶ τὰ ἐξ ἀμάξης
καὶ ἤλθα σὲ σένα, Πρόεδρε, νὰ δῶ ἂν θὰ τρεμάξης.
Γιὰ κύττα Καλικάντζαρο μπροστὰ σου φουκαρά
μὲ δὴ ποδάρια γαϊδουρίου καὶ μὲ μαϊμούς οὐρά.

Μπῆκα σὰν Καλικάντζαρος ἀπὸ τὴν καπνοδόχῃ
ὅτῃν ἀρχικαλικάντζαρο νὰ κάνω μιὰ μετάνοια...
ὅταν ἐκεῖνος λέγῃ νὰ κανεῖς δὲν λέγει ὄχι
καὶ ὅτῃν Καλικάντζαρος του μοιράζει παντεσπάνια.

Τὴν νύκτα τρέχουν σὲ σπηλιαῖς πολλοὶ Καλικάντζαροι
καὶ τρῶν μὲ στόμα λαίμαργο τῆς σαύρας καὶ τὰ φίδια,
καὶ μὲ Νεραίδες ζηλευταῖς χορεύουν ὅτῃ φεγγάρι
καὶ κάνουν τόσα χωρατὰ καὶ πονηρὰ παιχνίδια,
καὶ σὰν λαλήση πετεινὸς καὶ ἡ πούλιζα ξεπροβάλλῃ
ἀμέσως ὄλοι χάνονται καὶ ἐδόθη πάνε καὶ ἄλλοι.

Μὰ σὺ σὰν Καλικάντζαρος ἀπὸ τοὺς πρώτους πρώτος
μὲ τὴν Νεραίδα τὴν Ἀρχὴ τὸ πᾶν τὴν ἀτρεχορέει
καὶ μὲς ὅτῃν ἡλιο τῆς αὐγῆς καὶ ὅτῃς νυκτὸς τὸ σκότος,
καὶ φίδια μπόλικά γὰρ μᾶς μαζὶ τῆς μαγειρεύεις.

Ἀσπρα λαλοῦν τριγύρω σου καὶ ὀλόμαυρα κοκόρια
καὶ σὺ γὰρ τὰ λαλήματα δὲν δείχνεις στενοχώρια,
καὶ ὅλα σαλτάρεις πρὶ πολὺ μαζὶ μὲ τὴν Νεραίδα...
μὰ τέτοιον Καλικάντζαρο ὅτῃν κόσμος δὲν ματᾶειδα.

Ἀφινε, Καλικάντζαρε, λογῆς λογῆς ὀρνίθια
νὰ ξεφωνοῦν μὲ λάλημα στεγνὸ καὶ βραχνιασμένο...
ξέρεις οἱ Καλικάντζαροι πῶς ἔχουν μιὰ συνήθεια
σὰν εὐρουν πρᾶγμα ὅτῃν ἀρχὴ καὶ μισοτελειωμένο,
μὲ τὸ φιλό τῶν τὸ νερὸ ἀμέσως τὸ μουσκεύουν
γὰρ νὰ τὸ μασκαρεύουν.

Τέτοια συνήθεια, Πρόεδρε, παραπολὺ μ' ἀρέσει
καὶ εἴθε νὰ γίνῃ μιὰ φορὰ καὶ τῆς Βουλῆς θεσμός,
καὶ ἐγὼ ποῦ λές σὰν ἔμαθα πῶς ἔμεινε ὅτῃ μέση
ἐκεῖνος ὁ περίφημος Προϋπολογισμός,
ἐδῶ σὰν Καλικάντζαρος μού κἀπνίσει νὰ τρέξω
γὰρ νὰ τὸν καταβρέξω.

Φέρε μου τὸ περισσεύμα νὰ τὸ καταδροσίω
καὶ ἄπ' ἐμπροστὰ καὶ πίσω.

Ἐσὺ ποῦ πάντα σοῦ γελάει ὁ θρίαμβος καὶ ἡ νίκη,
ἐσὺ ποῦ καὶ ὅτῃ θάλασσα μεγάλο βάζεις νοῖκι,
φέρε τὰ Νομοσχέδια τὰ τόσα καὶ ποικίλα
νὰ σοῦ τὰ κάνω νίλα.

Σαλτάρω μὲ πηδήματα Καλικάντζαρικὰ
καὶ βγάζω τὰ παπούτσα...
φέρε τὰ Διαπύλια καὶ τὰ Σταφιδικά
νὰ σοῦ τὰ κάνω λούτσα.

Γιὰ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν πατριωτῶν καὶ πούρων
ἔχω μεγάλην κατ' αὐτὰς ἀκράτειαν τῶν οὐρῶν...
σ' ἐμὲ τὸν Καλικάντζαρο ἀρμόζει πᾶς ἀναιδέια
καὶ τσοῦρ εἰς τὸ περισσεύμα καὶ τσοῦρ ὅτῃ Νομοσχέδια.

Ἐμεῖς οἱ Καλικάντζαροι γυρίζουμε ὅτῃν μύλους
καὶ ἐκεῖ τὴν πίστι βγάζουμε τοῦ κάθε μύλων, ἔνιστε
τοὺς μύλων τοὺς πιάνομε καὶ φίλους
καὶ καθὼς λέν ἀπλώνουμε ὅτῃν ἡλιο τραχανά,
καὶ ὅπου καμμιὰ κυττάξουμε κυρίαν μύλων
μὲ χίλιχ δὴ πειράγματα τῆς πέρνομε τὸν νοῦ.

Καὶ ἐγὼ ποῦ λές, κύρ Πρόεδρε, βραστῶντας ἕνα ξύλο
ἐπέρασα μονάχος μου καὶ ἄπ' τὸν δικό σου μύλο,
ἀλλὰ τὸν εἶδα σφαλιστὸ καὶ τὰ κλειδὰ παρμένα
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ μύλου σφαλισμένα.

Δίνω τῆς πόρτας μιὰ κλωτσιὰ καὶ ἀμέσως μέσα μπῆκα,
ὅμως ἀλεύρι γὰρ φουμί, κύρ Πρόεδρε, δὲν βοήκα,
καὶ ἀπέξω κόσμος ἔστειλε μὲ τὰ σακκὰ ὅτῃ χέρι
καὶ μούκανε καρτέρει,

καὶ ἐφώναζαν πῶς ἔπαυσε ν' ἀλήθῃ πιά ὁ μύλος
καὶ σὰν καὶ ἐκεῖνος ἔγινε τῆς θεῆς μας τῆς Κοντύλως.

Καὶ ὁ κόσμος μὲ ξεφωνητὰ μού ὅτῃν κῶσε τὸν νοῦ
καὶ ἔγινε βοήθειαν ἐξ ὕψους οὐρανοῦ,
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν εὗρεκε μικρὰν παρηγορίαν
καὶ τότε κάθε μύλων καὶ κάθε Καλικάντζαρος
τὸν ὕμνον ἐτραγοῦδῃσε πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν,
ποῦ ὅτῃν θεὸς ὁ Σολωμός καὶ ἐτόνισε ὁ Μάντζαρος.

Μαμὰ τσιτσὶ λουκάνικο,
μαχαίρι μαυρομάνικο,
ρόκα, δαυκὶ καὶ ἀπῆγαν,
κάνένα ξεροτήγαν
καὶ φουμοτύρι λίγο
νὰ φάω καὶ νὰ φύγω.

Μαμὰ τσιτσὶ λουκάνικα,
μαχαίρια μαυρομάνικα,
καὶ χέρια φαρδομάνικα
καὶ λόγια τζαρλατάνικα.

Καλὴμέρα, καλὴμέρα, καὶ πάντα καλὴμέρα,
καὶ ἔς τὸν καλὴμερίσωμε τὸν μόνο μας ἀφέντη.

Σωτῆρα μου, φωστῆρα μου, πέντε φορές ἀστέρα,
ποῦ τὰ Συλλαλητήρια δὲν σοῦ χαλοῦν τὸ γλέντι,
ὅταν σειστῇ καὶ λυγιστῇ καὶ ἡ νύκτα ξημερώνει
καὶ ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου περισσεύμα φουτόνει.

Ἐχεις καὶ στρουγγὰ τραντακτὴ, ποῦ δὲν ὀλιγοστεύει,
ποῦ κάνει κόσμο νὰ χαλᾷ καὶ κόσμο νὰ νηστεύει,
ἔχεις σοφὸς ὅτῃ γράμματα, σοφὸς καὶ ὅτῃ ψαλτήρια,
μὲς ὅτῃ Βουλὴ τὸν ἄμπαν νὰ ψάλλῃ μιὰ χάρα,
πάντα ξεπαρδαλόνεσαι γὰρ φίλων σου χατήρια
καὶ χύνεις τὰ μπαξίσια σου κρυφὰ καὶ φανερά.

Ἐχεις νταῖδες ὅτῃ Βουλὴ γερούς καὶ ὑπερηφάνους,
ἔχεις καὶ στέφανα μ' ἐλπίδες, ἔχεις καὶ τρεῖς Στεφάνους,
τὸν πρῶτο τὴν κουτὸ Φραγκιὰ νὰ κατακορεῖδῃ,
τὸν δεύτερο νὰ προσκυνᾷ, τὸν τρίτο νὰ ζωδεύῃ.

Ἄλλ' ἔχεις καὶ ἕν' Ἀνάργυρο, ἄλλ' ἔχεις καὶ ἕν' Ἀργύρη,
Σιμόπουλο καὶ Κανταρτζή, ὅτῃν κόμμα κελποῦρι,
ὁ πρῶτος μὲ τὰ νοῦμερα μᾶς κάνει πανηγύρι
καὶ ὁ δεύτερος λιγόνεταί σὰν βλέπῃ τὸν Βουδούρη.

Ἐχεις λαγὺ περπατησιὰ, λαγὺ γρηγορεσίαν,
ἔχεις καὶ νοῦ μαριόλικο καὶ τόση καλὸσύνη,

πού σάν ακούσης κάποτε νά κλάψωμε σάν φώκη
μέ Τελωνείων πίνακας μᾶς πέρνεις τὸ τσερβέλο,
ἔχεις καὶ κόντηδες λιγνούς καθὼς τὸν Θεοτόκη,
πού τὸ χρυσὸ ζωνάρι των ἀπλόνουν γιὰ ντουέλο.

Ἐχεις καὶ φούσκωμα πολὺ κι' ἡ πόζα δὲν σοῦ λείπει,
ἀλλ' ἔχεις κι' ἓνα βιολιτζῆ, τὸν Παξινὸ τὸν Πίπη,
ὅπου μέ τὸ δοξάρι του σὲ κάνει νὰ ξεχνᾷς
τῆς δόλιχς ἀπαρτίας σου τὰς θλίψεις τὰς συχνᾶς.

Ἐχεις βαλβίδα, ὕσπληγγας, κι' ἀμέτρητα καλὰ,
κι' ὅλων τὰ λόγια τὰ θαρρεῖς τρελλόπαππα Βαγγέλια,
ἔχεις κι' Ἀντιπολίτευσι μέ κοκοβιὸ μῆλα
κι' ὅποιος γυρίσῃ καὶ τὴν ὄῃ ξεραίνεται ἑστὰ γέλοια.

Γιὰ σένα τὸ ξεφάντωμα καὶ τὸ κουβαρνταλῆκι,
γιὰ μᾶς Συλλαλητήρια, ντορβάς καὶ δεκανίκι.
Ἀπὸ Συλλαλητήρια παντοῦ ἐπιδημία,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ μαζεύονται, τραβοῦνε τὰ μαλλιά των,
φωνάζουν ὅτι πρόωρος τοὺς δέρνει βουλιμία,
στέλλουν καὶ μὴν ἀναφορὰ καὶ πᾶνε ἑστὰ δουλειὰ των.

Ἀρπαξε τὸ περισσεύμα καὶ σάν καταπόδι κτύπα το...
νὰ νὰ Συλλαλητήριο 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει,
ἀλλ' ἔτυχε ὁ Βασιλεῆς νὰ λείπῃ ὁτὸν περίπατο
κι' ἀνάψανε γιὰ νὰ τὸν βροῦν φανάρι Διογένη.

Μὰ τὰ τρέχοντα μανθάνει
καὶ πολὺ τοῦ 'κακοφάνη,
καὶ τοὺς λέει μέ καρδιά :
«βρε κακόμοιρα παιδιὰ,
δὲν ἐπίστευα τάσκέρι
πῶς γιὰ φόρους ὑποφέρει.

» Ὁ Σωτήρας λέει γράφει
πῶς τὰ πλήθη τρῶν καὶ πίνουν,
κι' ὅς ὁ νοῦς μου 'στὸ χωράφι
τόσα βρόδια ν' ἀπομείνουν.»

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ μιὰ στιγμή σωπαίνει
κι' ὁ Περικλέτος ἔξαφνα λαχανιασμένος μπαίνει.)

Π—Εἰς τὴν Βουλὴν, Πρωθυπουργέ, μὴν πᾶς γιὰ τὸ καλὸ σου...
ὁ γέρο-Βακαλόπουλος, ἀρχαῖος δάσκαλός σου,
πούλθε μέ τὸν Ἀθάνατο καὶ μέ τὸν Ζαχαρία
γιὰ φόρους τῶν οἰκοδομῶν νὰ κἀν φασαρία,
κι' ἐκόλλησαν ἑστὰ ράχη σου κι' οἱ τρεῖς των σάν τσιμπούρια
καὶ σὺ τοὺς εἶπες χωρατὰ κι' ἀστεῖα καλαμπούρια,
κι' ἐβόγηκε καὶ ἐκήρυξαν σὲ κάθε μαχαλᾶ
πῶς εἶσαι καὶ χωρατατζῆς μές 'στ' ἄλλα τὰ καλὰ.
Λοιπὸν ὁ Βακαλόπουλος, ἀρχαῖος δάσκαλός σου,
πού νὰ γανώσῃ γύρεψε τὸ πάνσοφο μῆλός σου,
κι' ἂν σ' εἶχε τώρα μαθητὴ καθὼς ἑστὰ πρῶτα χρόνια
καὶ τὴν γεωγραφία του τὴν μάθαινες φαρσί,
ἑστὰς ἐξετάσεις σίγουρα θὰ σοῦ σκαζε κανόνια
καθὼς μιὰ μέρα τᾶσκαζες 'στοὺς δανειστάς καὶ σὺ,
λοιπὸν ὁ Βακαλόπουλος, σπουδαῖος τολμητίας,
ἐπῆρε νοικοκύρηδες κι' ἐπιτηδευματίας,
καὶ ἑστὰ «Ὁμόνοιαν» μιλεῖ μέ γλῶσσα πού μᾶς τσοῦζει
καὶ τὸν παλῆό του μαθητὴ πατόκορφα τὸν λούζει.

Τυπογραφεῖον Χιὼτη, νέος παντοῦ ρυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσαρ' ἀριθμός.

Τρέχουν ὁτὸν ἦχον τὸν βαρὺν ἀνταρτικοῦ τυμπάνου
μέ πυρωμένο μάτι,
σφυρίζουν ἑστὰ Βουλὴν ἔμπροστὰ τὸν Νιόνιο τὸν Στεφάνου,
τὸν φίνο διπλωμάτη.

Μωρὲ γιὰμὰ, τοὺς ἀπαντᾷ ὁ Νιόνιος μέ κουράγιο,
ἐμένα μὴ σφυρίζετε... δὲν φταίω μὰ τὸν Ἄγιο...
μὰ τὸν σφυρίζουν πῶς πολὺ, καὶ τοῦ λαοῦ τὸ κήρυγμα
γενναῖον εἶνε σφύριγμα,
καὶ μὴν ἀνοίγῃς, Πρόεδρε, τοὺς δύο σου μυκτῆρας
καὶ κάθισε ἑστὰ σπῆτι σου καὶ πάσο μὴν κουνήσης,
εἶναι ντροπὴ νὰ σφυριχθῇ τοῦ κράτους ὁ Σωτήρας
μέσα ἑστὰς ἀπαρτίας του τὰς τόσας συγκινήσεις.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Πρόεδρος, πού τοῦ βαστοῦν τὰ κόττα
ἐμπῆκε ἑστὰν καρὸτσά,
μὰ μόλις φθάνει ἑστὰν Βουλὴν τοῦ Στέμματος τὸ στήριγμα
νέοι καὶ γέροι καὶ παιδιὰ τὸν λύσασχαν ἑστὰ σφύριγμα,
κι' ἐκόχλαζε κι' ἐφούσκωνε τοῦ καθενὸς τὸ στήθος
κι' ὁ Περικλέτος ἔξαλλος ἐφώναζε ἑστὰ πλῆθος :
«Συριστικὸν ὠνόμασαν τὸ σίγμα καθὼς ξέρετε
γιὰτὶ μέ κάποιον συριγμὸν αἰετοπεφύεται.»

Ὁ δὲ Τρικούπης ἔλεγε ὁτὸν κόσμον πού 'τριγύριζε :
«ἔχω τὴν ἀπαρτία μου κι' ἂν δὲν βαρυνέσαι σφύριζε,
καὶ πάλιν ἐπανέλαβε μέ χιὼ μ ο ρ Ἀγγλικὸν :
«γιὰ νᾶχετε τὴν δύναμι νὰ μέ σφυρίζετ' ἔτσι
θὰ πῇ πῶς τὸ στομάχι σας δὲν μένει νηστικὸν
καὶ φαίνεται τὸ δέρμα σας πῶς εἶναι σκυλοπέτσι.»

Ἐκεῖνος μέ τὸ στόμα του κι' αὐτὸς μέ μιὰ σφυρίκτρα
παρασφυρίζουν τὴν Βουλὴν, τὴν πρώτη φορομνήκτρα,
καὶ τρέχουν Ἀστυφύλακες μέ γυμνωμένα ξίφη
καὶ τῆς διαδηλώσεως ξιφοκοποῦν τὰ στίφη,
κι' ἀπὸ τῆς σκάλαις μερικοὶ ἐπῆραν κουντρουβάλα
καὶ τοὺς ἐτσαλαπάτησε πεζοῦρα καὶ κινεβάλα.

Μὰ μές ἑστὸ τσαλαπάτημα ὁ Φασουλῆς ὁ χαῦνος,
ὁ Σειληνός, ὁ Κόβαλος, ὁ Σάτυρος, ὁ Φαῦνος,
χωρὶς δλόγυμνα σπαθιά καὶ κρᾶνη νὰ τρομάξῃ
ἀφρόδως ὁτοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐστρέφετο τὰμάξι,
καθὼς ἑστὸ φῶς ἀξένοιχστη γυρίζ' ἡ πεταλοῦδα,
καὶ ἑστὰ μεγάλα του ταῦτιά σφυρίζων ἐτραγοῦδα :

«Μαμὰ τσιτσί λουκάνικο,
μαχαίρι μαυρομάνικο,
κάθε χαρτί σου φρόκαλο
κι' ἡ ἀπαρτία κόκαλο.»

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Αὐτὸς ὁ Αἰδονόπουλος κι' ἐφέτος ἀηδοῦναι,
μ' ἐκεῖνα τὰ κουστούμια του τὸν κόσμον δαιμονίζει.
Ἄν' ἔξω στέκουν ἄφωνα καὶ χᾶσκουν οἱ διαβάται
καὶ βρίσκονται ἑστὰς σάλαις τῶν ὅ,τι καθέναν θέλει,
φανέλαις, κάλτσαις, φιλικὰ, ποκάμισα, γραβάταις,
καὶ σῶβρακα μεταξὺ γιὰ ντιστεγκέδων σκέλη,
καὶ πλοῦτος καὶ κατὰπληξ καὶ θάμβος καὶ καὶ καὶ...
γελά σου, κύρ Αἰδονόπουλε, τεχνίτη κλασικέ.